

Тешко да постоји бољи начин да се реконструише национална летаргија и конфузија, као и морални суноврат савремене Србије него сагледавањем актуелне „полемике“ око недавне изјаве председника САНУ Владимира Костића поводом Косова.

Костић је, између осталог, изјавио следеће:

"Неко овом народу мора да каже да Косово више није дефакто нити де јуре у нашим рукама. Бојим се да је, у овом тренутку, једина политичка мудрост на који начин, са елементима достојанства, напустити Косово које дефакто и де јуре више више у нашим рукама. И то неко овом народу мора да каже"

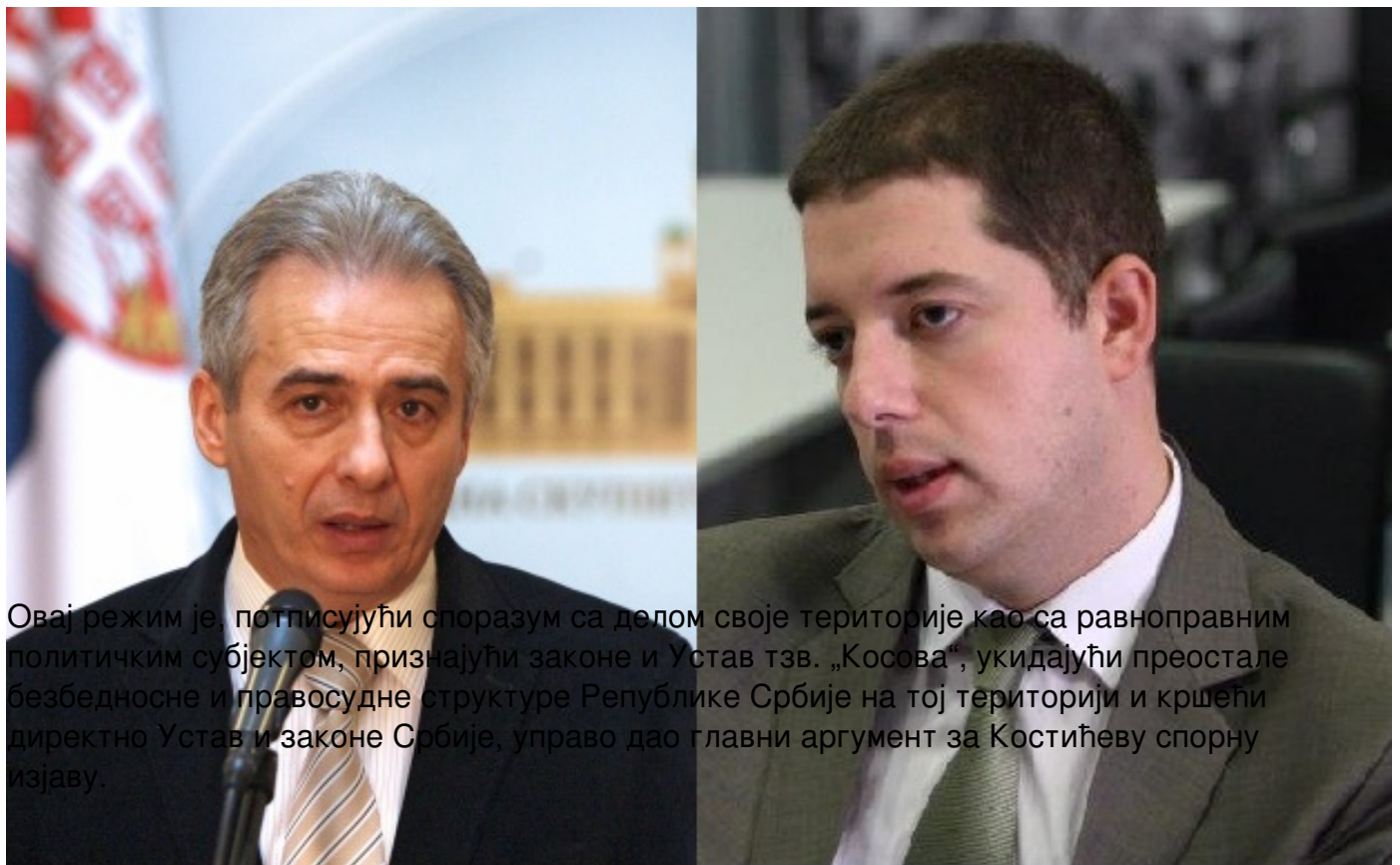
Изјава је сама по себи проблематична и недопустива, нарочито ако се има у виду на челу које установе се налази Костић. Пре свега, садржи нетачну констатацију да Косово *де јуре* није у Србији, упркос постојећем међународном праву, резолуцији УН и Уставу Србије.

Најпроблематичније је што је Костић, са положаја председника САНУ, једној тако важној и сложеној теми као што је Косово, приступио површно и кафански, у стилу „ма то је бре изгубљено, немамо шта ми ту да тражимо више“. Овакав став, годинама уназад подстицан од већине медија (при чему су предњачили Блиц и Б92) и дела политичке елите, могао се често чути по кафанама, славама и у разонодним политичким дискусијама, од стране људи који верују тим медијима и тим политичарима.

Међутим, скандалозно је да ту кафанску флоскулу износи председник највише научне и уметничке институције у Србији, ниподаштавајући при том важећи Устав Србије, територијални интегритет Србије, међународно право и резолуцију УН, према којима је Косово и даље саставни део Србије.

О тој тенденцији српских елита да се олако одричу основних правних принципа и да кључне законске аргументе препуштају противнику (као 1991. када је готово неопажено борба Југославије против хрватског сепаратизма постала рат независне Хрватске против „српских сепаратиста“) може се посветити читава књига.

У сваком случају, Костићева изјава заслужује осуду, али последњи који на то имају право јесу Томислав Николић, Александар Вучић и његова клика. Потписивањем бриселских споразума 2013. и 2015. управо су приступили неуставном и, са становишта државе, издајничком процесу који заговара Костић.

Овај режим је, потписујући споразум са делом своје територије као са равноправним политичким субјектом, признајући законе и Устав тзв. „Косова“, укидајући преостале безбедносне и правосудне структуре Републике Србије на тој територији и кршећи директно Устав и законе Србије, управо дао главни аргумент за Костићеву спорну изјаву.

Стога је потребно страховито лицемерје да се припадници тог режима, који дословно крши Устав и законе Србије да случајно не би били прекршени Устав и закони „Косова“, први огласе и буду најгласнији у осуди Костића. А управо је то био случај.

Међутим, ни ту није крај хипокризији. Као одговор на напредњачко лицемерно „згражавање“ на Костићеву изјаву, појавило се „писмо подршке председнику САНУ“, потписано од стране 240 јавних и полујавних личности. Парадоксално, већина личности са списка су припадници тзв. другосрбијанског кружока, који годинама САНУ сматрају главним инспиратором и организатором ратова, злочина и свих недаћа које су задесиле ове просторе.

Параноја је ишла дотле да су „мрачне силе“ из САНУ-а оптуживане да су измислиле турбо-фолк. Међутим, изјавом Костића да је Косово изгубљено, институција председника САНУ је за ову групацију одједном постала култна институција чије се мишљење мора уважавати и поштовати, а Костићев иступ је схваћен као „плод храбрости“ и „допринос изградњи културе дијалога“.

Дотични су били колико ганути ставом да се Косова треба што пре „ратосиљати“ да су одлучили да сачине „писмо подршке“, како би „спречили одмазду и притисак“ на, наводно угроженог, председника САНУ.

Колико угледних личности је само у протеклих годину дана било директна мета истинске хајке Вучићеве машинерије, предвођене таблоидима? Ипак, нико од њих није добио „писмо подршке“ и јавни захтев од стране преко 200 људи да се заустави хајка, иако су напади често били много бруталнији и неоснованији од негативних реакција на

Костићеву изјаву.

Ради се о две лажне алтернативе за Србију, две стране исте медаље, које се искључиво руководе опортунизмом. Главна одлика обе струје јесте потпуна покорност и сервилно испуњавање свих наредби светских моћника из Вашингтона и Брисела. Једино се разликује начин пласирања те сервилне политике јавном мњењу.

Заправо, и на том плану је разлика све мања, јер обе стране (и Вучићев режим и НВО потписници петиције) говоре о „прихватању реалности на терену“ и о „закону јачег“ којем Србија мора да се повинује. Једино што Вучић зарад бирачког тела сакрива и негира своју издају, неретко себе представљајући као „великог државника, коме Запад ради о глави“.

Ипак, продаја магле и залуђивање бирача не мења чињеницу да је Вучић на плану одрицања од Косова учинио много више него сви његови досовски претходници и да је он убедљиво најефикаснији спроводитељ политике према Косову коју заступају Соња Лихт, Јелена Милић, Биљана Србљановић, Весна Пешић и други потписници петиције.

Отуда обострано повлачење границе „између нас и њих“ по питању Косова, „наше и њихове идеологије“ одише страховитим лицемерјем и фолирањем, јер је једина „идеологија“ обе стране беспоговорно служење Империји.

Иако је Империји потпуно небитно да ли јој наређења извршавају Владимир Ђукановић и Милован Дрецуна или Биљана Србљановић и Весна Пешић, обе стране желе да вештачки одрже на површини своје наводно неслагање и сукобљавање како би сакриле сопствено идејно и морално банкротство.